

[Margrete Auken]

sagt også til andre, ikke stadig væk står ved magt, hvis det vel at mærke bliver de forsigtige, de, som lytter til mere end rationalitet og effektivitet, der får overtaget. Det er det, jeg er kommet i tvivl om ved at lytte. Jeg synes, vi havde en betydelig mere forsigtig debat ved førstebehandling end den, vi har oplevet ved anden- og tredjebehandling, men jeg håber, at de toner, der lød ved førstebehandling, er de stærkeste både i Socialdemokratiet og i regeringspartierne og dermed også hos de mennesker, der skal forvalte den lovgivning, som vi godt ved bliver vedtaget, uanset hvordan vi stemmer.

Formanden:

Jeg skal gøre den stilfærdige bemærkning, at jeg ikke finder det nødvendigt at karakterisere medlemmer med udtryk som »klistrende«.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu har jeg og Folketinget under denne og den foregående debat lyttet til adskillige indlæg fra fru Margrete Auken, indlæg, som uden tvivl er båret af det, fru Margrete Auken mener. Men samtidig er det lykkedes fru Margrete Auken at karakterisere adskillige af sine kolleger i folketingsalen ved navns nævnelse som dumme, klistrende, ubegavede og med forskellige andre adjektiver. Tror fru Margrete Auken ikke, at andre mennesker kan have en mening og mene den lige så dybt som hun selv? Er det virkelig den debatform, fru Margrete Auken synes er rimelig i denne og i andre sager?

Justitsministeren (Engell):

Når Folketinget om lidt vedtager regeringens lovforslag, er der faktisk tale om et historisk øjeblik. Folketinget sætter med vedtagelsen punktum for en debat om nogle meget væsentlige spørgsmål, som har stået på i flere år.

Jeg vil gerne erindre om, at det første lovforslag på dette område blev fremsat i januar 1987, altså for 3½ år siden, og derfor kan ingen sige, og det er der da heller ingen der har gjort, at denne sag ikke har fået en meget grundig behandling.

Det er med stor tilfredshed, at jeg konstaterer, at lovforslaget bliver vedtaget med tilslutning fra et stort og bredt flertal i Folketinget. Jeg er enig i, at ingen partier kan tage patent på

befolkningen. Vi repræsenterer hver især de vælgere, der har valgt os herind, og vi har hver især et personligt ansvar, og det er det selvstændige ansvar, som kommer til udtryk, når der i en række af partierne er forskellige holdninger til såvel forslaget som til de ændringsforslag, vi behandlede for nylig.

Efter min opfattelse bliver den gældende ret på dette område af væsentlig betydning for den fremtidige tilrettelæggelse på hele feltet, og den lever også op til principperne om den enkeltes selvbestemmelsesret, som for os er noget centralt. Jeg mener også, det er vigtigt, at det personlige ansvar, som vi hver især har i så væsentligt et spørgsmål, bliver gjort mere nærværende, og det kan vi bl.a. gøre ved at tilrettelægge de informationskampagner, som sundhedsministeren forbereder.

Ingen kan påstå, at Folketinget med vedtagelsen af forslaget fratager den enkelte borger retten til selv at bestemme, hvad der skal ske med én, når man afgår ved døden, tværtimod. Samtidig er loven også udformet på en sådan måde, at der gennem transplantationer skulle blive mulighed for at helbrede mange alvorligt syge mennesker. Derfor er det en vigtig og en rigtig beslutning, som Folketinget træffer.

Hr. Glønborg stillede på et tidligere tidspunkt spørgsmålet om det centrale register og om de andre muligheder, der kan være, for at man kan tilkendegive sin holdning. Flertallet har valgt, og det fremgår også af dets betænkningensbidrag, at bygge det op på en sådan måde, at der skal laves et særligt register, hvor de, der ønsker, at deres tilkendegivelse med sikkerhed bliver registreret, har mulighed for at lade sig registrere, hvad enten de siger ja eller nej til transplantationer.

Derudover har vi følt, at det var rigtigt, at der også blev etableret en ordning med standardmærkater eller lign., som borgerne kan benytte til at give samtykke til eller nedlægge forbud mod transplantation. Hele det spørgsmål vil efter lovens vedtagelse blive yderligere uddybet af de administrative forskrifter, der også skal udstedes på dette område.

Fru Margrete Auken stillede en række spørgsmål, som vi har været inde på både ved første- og andenbehandling af forslaget, men fru Margrete Auken forsøgte at fremstille det, som om det forhold, at vi vedtager dette lovforslag, er udtryk for, at nogle af os vil tvinge os